

jaargang 3 - Nummer 1
2013

GROENLINKS

AMERSFOORT MAGAZINE

Sebastiaan van 't Erve * Marjan Brouwer * Erik van Vliet * Columns

DUURZAAMHEID IN DE VOLLE BREEDTE

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	P. 3
2. Anders durven denken, Sebastiaan van 't Erve	P. 4
3. Groener geworden, Marjan Brouwer	P. 8
4. Margriet's ochtendhumeur, Margriet de Kruif	P. 11
5. Duurzaam sociaal beleid, Erik van Vliet	P. 12
6. Dilemma, Maria Linders-Leemreize	P. 13
7. Politiek en duurzaamheid, Mario Brinkbäumer	P. 14
8. 100 Dagen verdwaald in Amersfoort, Cees van Eijk	P. 15
Achterkant en colofon	P. 16

DUURZAAMHEID IN DE VOLLE BREEDTE... EN IN DE PRAKTIJK....

“Practice what you preach”

We hebben als redactie weer veel plezier beleefd aan het maken van dit nummer.

Fietsend van de binnenstad naar Kattenbroek was de vergadering over het thema al begonnen: “Waar koop jij je kleding; weet je wel zeker dat het Fair Trade is en er geen kinderarbeid of ander vreselijks aan is voorafgegaan?” Margriet zit in het bestuur van een landelijke stichting die oude kleding inzamelt, waarvan de opbrengst gaat naar ontwikkelingsgebieden elders in de wereld. “Dan zamelen jullie dus ‘slechte kleding’ in voor slachtoffers van diezelfde kledingindustrie!”.

Wat een paradox, en wat een dilemma heeft een doorsnee GroenLinkser om over wakker te liggen. Dan schuiven we aan de redactiekeukentafel met heerlijke cholesterolrijke koekjes aan om de inhoud van het nummer door te nemen en dan praten we over... “Hoe is het met jouw zonnepanelen project?”. Nog voordat mijn buurman zegt niet mee te willen doen omdat hij alleen voor rendement gaat, mag het al niet van de gemeente. De reden is dat wij in beschermd historisch stadsgebied wonen. Zelfs met een plat dak ben je vanaf de OLV toren een doorn in het culturele oog. Cultuur en natuur ook zo'n dilemma. Willen we aan Eemstroom meedoen, die zaken doet met Eneco, of blijven we bij Green Choice die juist een aardige zonnepanelen-aanbieding heeft. Maar ja, er passen er maar vier op het dak en de aanbieding is zes... Dan maar een optie nemen in het windmolenproject van Meewind/Green Choice? Als dan de horizonvervuiling maar geen kwestie wordt.

En die ingewikkelde transitie WMO-Jeugdwet. Wat is in godsnaam de juiste formulering, Erik? Valt de jeugdwet onder de WMO, of staat hij ernaast? In een speciale site kan de redactie zelf even kijken welke benaming het meest begrijpelijk is voor de lezer. Het werkveld heeft ingewikkelde vragen en het raadslid geeft ingewikkelde antwoorden ... snapt u het nog? Sociale duurzaamheid... Dat is een kwestie waar ik me nu druk om maak. Hoe moeten wij onze burgerplicht doen? Ja hoor, ik ga bij de buurvrouw de katten verzorgen, breng een vriendin naar de oogkliniek. O ja, morgen naar een vriendin met “aangekondigde dood”. Dat lijkt me voor deze week wel genoeg. En dan ben ik ook nog redacteur van dit magazine. Deze keer lieten we ons onder meer inspireren door Wijnand Duyvendak. Bij zijn lezing in onze stad riep hij ons op om ‘van onderop’ aan de slag te gaan om onze waarden als solidariteit, rechtvaardigheid, zelfontplooi-

ing en een levendige democratie in stand te houden. En hoe brengen we aan de kiezer over dat we een einde willen aan de materiële groei... Maar dat zijn de grote vragen...

Houdt het dan klein, want het kleine is groot zegt de Triodosbank. Dus praten we over verticale tuintjes en eten uit eigen streek. Sebastiaan schuift even bij de redactie aan omdat hij ‘wel een boek kan schrijven’ over ons thema. En over nieuwe bezigheden gesproken: Cees van Eijk doet in zijn column een oproep voor banen voor stagiaires uit het kringloopcentrum. Er wordt intussen volop gescout naar kandidaten voor de verkiezingen in 2015, dus als u ook eens een tijdje de publieke zaak wilt dienen meldt u dan snel aan... Een beetje relativeren kan geen kwaad in de opmaat naar de zomer en dan is de tekst “Mens durf te leven” * uit 1917 nog actueel genoeg voor de calvinisten onder ons, en zit dat niet een beetje in onze GroenLinks politieke en culturele genen?

We hopen dat u geniet van de inhoud. Of we na dit nummer nog bestaan kunnen we bij het ter perse gaan nog niet zeggen. De redactie gaat ongeacht de uitkomst door als inspirerend platform (met koekjes).

Namens de redactie,
Ans van Dijk

*
De mensen, ze schrijven je leefregels voor
Ze geven je raad en ze roepen in koor
Zo moet je leven
Met die mag je omgaan, maar die is te min
Met die moet je trouwen al heb je geen zin
En daar moet je wonen, dat eist je fatsoen
En je wordt genegeerd als je 't anders zou doen
Alsof je iets ergs had misdreven
Mens, is dat leven

Het leven is heerlijk, het leven is mooi
Maar vlieg uit in de lucht, en kruip niet in een kooi
Mens, durf te leven
Je kop in de hoogte, je neus in de wind
En lap aan je laars hoe een ander het vindt
Hou een hart vol van warmte en van liefde in je borst
Maar wees op je vierkante meter een vorst
Wat je zoekt kan geen ander je geven
Mens, durf te leven...

Jean-Louis Pisuissé 1917
(laatste twee coupletten)

Deze uitgave is gedrukt op 100% gerecycled Cocoon-papier en waterloos gedrukt zonder gebruik van isoprophylalcohol. Drukinkten zijn op plantaardige olie gebaseerd en CO2-vrij geproduceerd.

Kijk voor meer informatie bij drukkerij Kempers op <http://www.kempers.nl/schonermilieu.pdf>

ANDERS DURVEN DENKEN

AFSCHEIDSINTERVIEW MET EX-WETHOUDER

Op een prachtige junidag spreken we met Sebastiaan van 't Erve, ex-wethouder van GroenLinks in Amersfoort. Het thema van dit nummer leent zich bij uitstek voor een interview met hem.

Hoe gaat het met je?

‘Het gaat goed met me. Ik ben langer dan ik had verwacht bezig geweest met het afkicken van het besturen. Dat heeft tijd gekost. Wanneer je in het stadsbestuur zit ben je 24 uur per dag bezig met je werk. Daar moet je van loskomen. Nu is er weer ruimte om te zoeken naar nieuw werk. Ik ben dankbaar dat ik zo’n mooie baan heb mogen uitvoeren voor de stad Amersfoort en haar inwoners.’

Wat heeft het je geleerd?

‘Ik heb veel geleerd. Hoe een bestuur werkt, hoe organisaties werken. Ik heb kunnen kennismaken met heel veel verschillende mensen in de stad. Maar ik heb ook dingen geleerd op een ander niveau. Bijvoorbeeld hoe iemand helemaal kon vastlopen in het systeem, en dreigde alle zorg te mijden. In een goed gesprek als wethouder kon ik diegene weer op weg helpen. Juist veel van deze kleinere acties maakten dit werk mooi. Tegelijkertijd was er natuurlijk altijd sprake van ceremonieel, openingen verrichten en linten knippen. Maar ik koester vooral die kleine momenten, waar de gezichten van echte mensen bijhoren.

Ik geloof niet in de oplossingen die grootschalig van bovenaf worden opgelegd. Juist van onderaf, met de mensen zelf kun je de beste - houdbare - resultaten bereiken. Zoals Theo van der Hoeven (overleden wijkkunstenaar in de wijk Kruiskamp) zei: “Betrokkenheid kun je niet kopen!”

Op allerlei manieren kun je mensen betrekken bij hun buurt, en bij beslissingen die met hen te maken hebben. Bij de vernieuwingen van portiekwoningen in de Kruiskamp, betrok woningcorporatie Portaal via Theo van der Hoeven de bewoners bij hoe de hal en brievenbussen eruit zouden kunnen gaan zien, in plaats van zelf eenzijdige keuzes voor de herinrichting te maken. Het heeft enorm de verantwoordelijkheid van de bewoners vergroot. Je maakt ruimte voor mensen door maatwerk en niet via oplossingen uit een boekje. Zo krijgen mensen misschien weer geloof in de politiek.’

Hoe verhoudt dit lokale maatwerk zich tot de “grote” politiek? In je afscheidsbrief klinkt enige teleurstelling.

‘Dat was ook zeker zo. Het staat ook eerlijk in mijn afscheidsbrief aan de gemeente”. Ik was en ben bezorgd over de situatie in onze gemeente. Ik maak me bijvoorbeeld grote zorgen over de toekomst van de sociale werkplaatsen. Als ik kijk naar wat er vanuit Den Haag op de gemeente afkomt, dan zijn er weer nieuwe bezuinigingen in aantocht. En het Sociaal Akkoord lijkt de zoveelste politieke oplossing, waarbij we de mensen uit het oog verliezen. Maar wat willen politici nu echt gaan doen voor de mensen in sociale werkplaatsen? Ik vind het een sociale schande dat er nog steeds onduidelijkheid is over de toekomst van de sociale werkplaats. De politieke vraag is: Wat hebben we er als samenleving voor over dat deze mensen die volwaardige plek houden?’

Waarom stapte je er dan uit? Nu kun je geen invloed meer uitoefenen!

‘Zie mijn brief.* Toen deze collegeperiode begon in 2010 was ik mij er goed van bewust dat we een periode van aanhoudende bezuinigen ingingen. Ik wist dat ik op veel fronten tegen de stroom in zou moeten roeien. Dat wilde ik doen in het belang van de stad. Maar op het laatst bleek dat de lokale politiek alleen nog maar bezig was met het behouden van de eigen machtspositie, en niet meer met de inwoners van de stad. Toen ben ik gestopt. Stadsbewoners mogen toch verwachten dat hun bestuurders hun best doen voor de inwoners, en niet in de eerste plaats met hun eigen positie bezig zijn?’

GESTOLDE REGELGEVING OF CREATIEVE OPLOSSINGEN?

Ken je andere steden waar ze beter met hun verantwoordelijkheid omgaan?

‘Dat zou ik niet zomaar kunnen zeggen. Wat ik wel weet is dat in heel Nederland de lokale politiek piept en kraakt onder het geweld van bezuinigingen. Alle logische oplossingen zijn al aan bod geweest. De kaasschaaf van steeds een beetje minder budget zit al tot op het bot. Dus moeten we nu een andere richting inslaan, creatieve oplossingen zoeken en nieuwe wegen over bestaande belangen heen vinden. Mijn favoriete voorbeeld is dat van het busjesvervoer. We financieren als overheid erg veel verschillende soorten vervoer met busjes: leerlingenvervoer, vervoer naar sociale werkplaatsen, vervoer naar dagbesteding van ouderen of mensen met een handicap, noem maar op. Als we daarin combina-

ties zouden proberen te maken: eerst de leerlingen, dan de mensen voor de sociale werkplaatsen en dagopvang en daarna in dezelfde volgorde weer thuisbrengen. Maar al die busjes vallen onder verschillende wetten en regelingen, en komen uit verschillende geldpotjes. Als we echt willen, kunnen we flink besparen en vervoer voor kwetsbare mensen behouden, maar dan moeten al die geldpotjes wel bij elkaar gebracht worden. En dan moeten de mensen die erover gaan ook nog eens bereid zijn om buiten hun eigen instelling te kijken. Vaak roepen mensen dat het de schuld van Den Haag is of van andere regelgevers, maar ik zie toch kansen om wat te doen als we de betrokkenen maar bij elkaar weten te brengen.

Het is ingewikkeld, maar als we willen, kan er in de praktijk nog veel gebeuren. Helaas: We hebben gestolde regels en gestolde belangen, die alles vasthouden en blokkeren!’

Iedereen vindt dat het anders moet, waarom lukt dat dan niet?

‘Het begint met het kostenaspect en de organisatie. Daarover kunnen we het misschien nog wel eens worden. Maar dan komen het tempo waarin, het proces er naartoe en de praktijk van het doen. Daarover is het nog lastiger om het eens te worden en te blijven. Wat je nodig hebt is VERTROUWEN en het vermogen om je OPEN en KWETSBAAR op te stellen. Voor nieuwe oplossingen moet je risico’s nemen. Daarvoor moet je als bestuurder verantwoordelijkheid willen nemen, en niet zoals nu steeds in de Tweede Kamer gebeurt, anderen, zoals ambtenaren, de schuld geven als het misloopt. Daarom werken veel bestuurders behoedzaam: Er mag niks misgaan; we kunnen geen enkel risico nemen. Met die houding komt er dus geen vernieuwing opgang. Daardoor beperk je het innoverend vermogen.

Als bestuurder moet je visie hebben en vertrouwen in mensen. Besturen is richting geven. Maar het is juist goed om nieuwe maatregelen zoveel mogelijk te ontwikkelen in samenspraak met de mensen uit de praktijk (die hebben vaak de beste kennis over haalbaarheid van nieuwe aanpakken). Maar door regelzucht en controledrift komen oplossingen uit de praktijk vaak niet aan bod.’

KIES RIGOREUS VOOR JE VISIE!

Wat voor boodschap heb je voor de toekomstige lokale GroenLinks fractieleden en bestuurders?

‘Durf je met heel je hart en ziel te stellen achter je visie. Laat je niet lamslaan door de gestolde regelgeving en belangen. Let op de manier waarop we met elkaar omgaan. Ook bij bijvoorbeeld energievoorziening, kies rigoreus voor de visie die je hebt, dan kantel je het systeem. Als huizen zelf energie opwekken, dan ga je in tegen de bestaande belangen van de huidige energie-bedrijven. Keer het om, kantel de boel. Maar doe het ook echt.’

Maar wat als het lastig is om die visie in de praktijk te brengen?

Natuurlijk is de praktijk lastig, juist daarom moet je er rigoreus voor durven kiezen. Neem het voorbeeld van een bedrijf die zijn medewerkers een lease-auto verstrekt die elektrisch kan rijden, maar ook een extra benzinemotor heeft. In de praktijk blijkt vrijwel iedereen benzine te tanken, want dat is veel makkelijker met afrekenen, en duurt minder lang dan opladen. Het bedrijf lijkt wel zijn groene best gedaan te hebben, maar dan doen de medewerkers in de praktijk niet mee. De vraag is: waar zitten de knelpunten en dus ook de keuzes? Krijgen ze dan onvoldoende tijd? Of is het toch geen gedeelde visie in het bedrijf?

In Amersfoort kennen veel mensen Van Heugten nog van de tapijttegels die ze maakten. Dat bedrijf heet tegenwoordig InterfaceFlor en de directeur Ray Anderson heeft zelf ingezien dat zijn bedrijf een ‘smerig’ bedrijf was met veel asfaltverwerking in het product. Hij wil de milieu-impact verkleinen. Daar gaan ze nu stap voor stap heel ver in. In de oude fabriekshal kun je zien hoe de fabriek op weg is naar duurzaamheid. Je huurt nu de ‘dienst vloerbedekking’ in. Een nieuwe manier van werken. De hele organisatie van hoog tot laag gaat

CV Sebastiaan van 't Erve
(geboren in 1977 te Apeldoorn) was vanaf 2010 wethouder Sociale Zekerheid, Duurzaamheid en Amersfoort 2.0.

In 2009 volgde hij Gerda Eerdmans op als wethouder Onderwijs, Milieu en Integratie.

In 2006 begon zijn politieke carrière als fractievoorzitter. Dat combineerde hij met werk voor het Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedsel. Hij is getrouwd met Jeanette en samen kregen ze vier kinderen; één daarvan is overleden.

daarvoor. In de kantine kun je zien hoe ver ze op weg zijn om in 2020 geen milieu-impact meer te hebben. Dus geen ‘greenwashing’ zoals bij het voorbeeld van de lease-auto’s, maar echt een gedragen visie. Dat werkt.

Tegelijk is er grote opkomst van de consumptiemaatschappij; en je ziet dat mensen niet meer gaan stemmen, omdat ze de relevantie van de politiek niet ervaren. Het lijkt wel of het hele parlement bezig is met de waan van de dag.

‘Daarom is de vraag belangrijk: Hoe creëer je met elkaar ruimte en voldoende basis voor wat belangrijk is. Er zijn politiek verschillende stijlen. Politiek is een ‘soort eigen klasse’ geworden van politici en ambtenaren. Ook bestuurders van semi-overheidsinstellingen gedragen zich soms of ze onaantastbaar zijn (bijvoorbeeld dé afscheidspremie van € 170.000,- van iemand die zeven weken als bestuurder bij een zorginstelling werkte). De morele verontwaardiging onder de mensen is groot. En terecht.’

Ans citeert Tony Judt :“Het land is moe. Verhandeling over onze ontevredenheid”:

‘Dertig jaar lang hebben we de jacht op materieel eigen belang als een deugd beschouwd. We weten wat dingen kosten maar hebben geen idee wat ze waard zijn’ **
De tegenstelling ‘snel en slow’ is complex. Toch zijn beide belangrijk.

Sebastiaan: ‘Dit is waar je tegenaan loopt bij het einde van het huidige systeem, waarvan we nu nog niet weten waar het naar toe moet. Vanaf de jaren vijftig lag de nadruk op collectieve oplossingen voor problemen; vanaf de jaren tachtig werd het collectieve te knellend, en lag de nadruk op individualisme en vrije markt oplossingen. Nu, na weer 30 jaar zien we dat het individualisme en de vrije markt barsten vertonen. We staan voor de vraag: Wat nu? De SP wil weer terug naar het volledig collectieve als oplossing; de VVD wil nog verder individualiseren en nog meer vrije markt. Ik denk dat we de tegenstelling moeten overstijgen met een nieuw concept. Ik zie namelijk een nieuwe trend opkomen: SAMENGESTELD INDIVIDUEEL BELANG. Voorbeelden zijn: De oprichting van broodfondsen van ZZP’ers. Een groep ZZP’ers stort een inleg wanneer een van hun groep volledig brodeloos wordt. Dat is geen collectieve, maar ook geen individuele oplossing. Een ander voorbeeld: Er zijn al energiecollectieven die zich nu ook gaan bemoeien met zorg in de buurt en groenvoorziening. Ook Eemstroom is daar over in gesprek. Volgens mij ligt de toekomst bij initiatieven langs die lijn van kleinschalige initiatieven op basis van vertrouwen en respect.’

Dat klinkt idealistisch.

‘Het hoeft niet zo idealistisch te zijn dat er geen geld in om mag gaan. Er zijn interessante nieuwe initiatieven. Ik werd geïnspireerd door een lezing van Jos van der Lans: over de geschiedenis van het welzijnswerk. Hij introduceert het woord “burgerkracht”. Je kunt het ook eenzijdig uitleggen dat de overheid alle problemen bij de burgers over de schutting gooit. Dat is voor de helft waar; maar voor de andere helft echt niet. Als je mensen bij oplossingen wil betrekken, dan is het nodig dat zij ook een deel van de verantwoordelijkheid voor oplossingen dragen. Eigen verantwoordelijkheid is maatwerk. Ook binnen bezuinigingen kun je veranderingen tot stand brengen.’

POLITIEK ALS BUREAUCRATISCHE KLASSE

Ben je teleurgesteld dat er zo weinig creativiteit en veranderingsgezindheid is? We zitten nu eenmaal in deze parlementaire democratie en met dit partijstelsel?

‘Ik verwacht van de overheid dat ze een goede richting geeft. Een duidelijke visie op: Wat wil je met de samenleving? Welke kant wil je op? Het inzetten van die denkrichting vraagt wel om bepaalde kwaliteit en capaciteiten. Maar soms lijkt het of de politiek een bureau-

cratie op zichzelf is geworden. Kenmerk is dat het een cultuur is van blanke hoogopgeleide heteromannen. Die bestuurscultuur is meer gesloten geworden. Zelfs die avond kortgeleden in de gemeente over ‘meer vrouwen in het bestuur’ kreeg geen unanieme steun. Omdat in de politiek zoveel mensen hoogopgeleid zijn, voelen meer mensen zich niet goed vertegenwoordigd. Het gaat niet alleen om zaken op papier en in de wet te regelen. Je moet ook zorgen dat het in de praktijk werkt. Een voorbeeld daarvan is de discriminatie van homoseksuelen. Officieel is alles goed geregeld, maar als je hoort dat de zelfmoordcijfers onder jonge homoseksuelen uitzonderlijk hoog zijn. Dan moet er dus nog veel gebeuren.’

Waar kunnen we je in de toekomst tegenkomen?

‘Ik ben nu weer hard aan het solliciteren. Ik wil graag de bovenstaande vernieuwende verhalen vertellen om veranderingen in gang te zetten, en mijn visie en inspiratie te delen. Daarvoor is nodig: onvoorwaardelijke kennisdeling en netwerken. Ik ben het besturen nog niet moe. Ik wil mijn visie met passie in praktijk kunnen brengen. Onze samenleving heeft beweging nodig, geen gestolde regelgeving en bureaucratie. Ik wil niet besturen om het besturen zelf. Een belangrijke vraag, die bestuurders en leiders van organisaties zich moeten stellen: “Wie zouden er fan zijn van uw organisatie?” Volgens mij zijn veel organisaties hun fan-base kwijtgeraakt. Denk aan woningcorporaties en zorginstellingen. Dat is heel erg. De bedreiging voor de politiek ligt vooral in de bureaucratie die de politiek zelf gecreëerd heeft. Sommige regelgeving is zo ingewikkeld geworden dat de bestuurders het zelf ook niet meer snappen. Zo ontstaan tussenbureaus, die zich specialiseren in de ingewikkelde regelgeving, en er veel geld aan verdienen. Mijn visie op de toekomst is zoeken naar de invulling van vernieuwing op basis van samengesteld, individueel belang. Anders durven denken, en vragen stellen in alle openheid, vertrouwen en respect.’

Wat versta jij onder duurzaamheid in de breedste zin?

‘Duurzaamheid wordt vaak technisch gedefinieerd. Maar ik zie het ook als een fatsoenlijke manier om met elkaar en het milieu in de wereld om te gaan. Dat is een normatieve uitspraak. Daar hoort bij: openheid, vertrouwen en respect. Het is klein en groot tegelijk. Men heeft duurzaamheid te lang als een technisch begrip gedefinieerd; maar dan vergeet je het menselijk onderdeel over hoe we met elkaar om willen gaan.’

* www.amersfoort.groenlinks.nl/SebastiaanvanErve

** Pamflet W.Duyvendak “Wie we zijn en wat we willen” blz 13.
www.bureaudehelling.nl

Ans van Dijk
Margriet de Kruif

GROENER GEWORDEN

HOE MARJAN BROUWER HAAR AANDACHT VERLEGDE NAAR DE NATUUR

Op een zonnige middag in april bezoeken we Marjan Brouwer, een van de politiek meest ervaren vrouwen van GroenLinks Amersfoort. Ze zat in de gemeenteraad en de Provinciale Staten, en ze was vice-voorzitter en bijna een jaar landelijk partijvoorzitter. Maar de laatste jaren heeft ze haar politieke aandacht verlegd naar het waterschap, waarin ze als heemraad zitting heeft. Marjan is kort voor ons gesprek teruggekeerd van een reis naar de Zuidpool. Daar willen we meer over weten en het is een mooi bruggetje naar ons thema duurzaamheid.

Hoe kijk je na deze reis aan tegen milieu en water?

‘Tijdens de reis zag ik dat de natuur op de Zuidpool groot en overweldigend is, maar tegelijkertijd kwetsbaar. De dieren zoals pinguïns, zeeleeuwen en zeeolifanten hebben op het land geen vijanden. Je kunt er zo tussen de dieren lopen. Dat is heel bijzonder. Na de zeereis van twee dagen kregen we op de boot een schone gele parka en laarzen, die na elke landing gedesinfecteerd werden. Men probeert tegen te gaan dat er vreemde zaden de natuur verstoren. We hebben enkele plekken langs de kust bezocht, waaronder een Argentijnse onderzoeksvestiging. Het is

indrukwekkend die mensen die daar soms jarenlang in de kou doorbrengen. De staf op de boot heeft vaak een achtergrond van jaren in een onderzoeksstation.’

DE VOLHEID VAN DE LEEGTE

Wat maakte het meeste indruk?

‘De volheid van de leegte. Het is echt wel leeg, maar tegelijk is er veel te zien. Overal zijn ijsbergen, ijswallen en gletsjers. Veel van het ijs is prachtig blauw en turquoise van kleur. Dat is ijs waar het zuurstof uit verdwenen is. Waar je meteen tegen aanloopt is het denken over klimaatverandering. Op de Zuidpool neemt de hoeveelheid ijs niet af. Het ijs op de Noordpool smelt wel. In de komende tien jaar is te verwachten dat er een ijsvrije doorgang op de Noordpool ontstaat. Maar pas wanneer de ijslaag op Groenland – het ijs op land - smelt, zal het zeewater stijgen. Hier in Nederland neemt de temperatuur toe, en dat heeft wel invloed op de waterstand.’

Ik realiseer me na de reis nog meer dat we zuinig moeten zijn op water, op energie, op de natuur. Bij de Zuidpool is in de afgelopen jaren een grote achteruitgang te zien in de stand van de hoeveelheid krill, een garnaalachtig beestje. Krill is belangrijk voedsel voor allerlei vissen, maar ook voor pinguïns en zeerobben. Al die andere dieren in de

foto: Marjan Brouwer

voedselketen hebben weer te lijden van de terugloop van krill, en kunnen sterk in aantal achteruitgaan.’ De toename van de wereldbevolking en het aantal nieuwe, welvarende economieën zorgen voor meer uitputting van de natuurlijke hulpbronnen, en belasten water en milieu.

Wat kunnen wij zelf doen om het niet erger te maken?

‘Met zo’n vliegreis realiseer ik me dat ik geen goed voorbeeld ben. Ik compenseer natuurlijk met extra steun aan het milieu. Reizen is nu eenmaal mijn grote passie. Je moet steeds een afweging maken en niet roomser zijn dan de paus. Maar vliegreizen belasten het milieu, dat is zeker. Een nieuwe bedreiging zie ik in de dreigende schaliegaswinning. In Canada is een soort woestijnlandschap ontstaan op de winningsgebieden van schaliegas. Het waterschap heeft zich er tegen uitgesproken met een Nee, tenzij... Ik vind het teleurstellend dat Nederland niet meer investeert in groene energie. In Duitsland komt al 25% uit milieu-verantwoorde energiebronnen – vooral zonnepanelen’

VOEDSELCOLLECTIEF & ZONNEPANELEN

We bespreken hoe lastig het soms is om je persoonlijke groene verantwoordelijkheid te nemen. Heb jij zonnepanelen op je dak?

‘Ik ben er wel mee bezig; maar dan moet de schoorsteen eerst van het dak. Dus dat duurt nog even. Ik vind het een goede ontwikkeling dat er nu energiecollectieven

ontstaan, zoals Eemstroom. Ook mensen die geen zonnepanelen op hun huis kunnen hebben, kunnen dan toch meedoen aan schonere energie. Ik ben zelf lid van een ander soort collectief: het Voedselcollectief Amersfoort. Er zijn 150 mensen bij aangesloten, die allemaal producten uit de streek afnemen: groenten, eieren, yoghurt, kaas. (www.voedselcollectief.nl) Als je bij dit collectief bent, moet je ook zelf wat doen. Ik rijd om groente te halen, en anderen verdelen dat weer onder de leden. Sinds kort heb ik nu een eigen moestuin; naast onze dahliatuin.’

WATERSCHAP EN VETTE RESTEN

Wat doet het waterschap?

‘Het waterschap zorgt dat we de voeten droog houden, maar ook draagt het zorg voor de kwaliteit en kwantiteit van ons zoetwater, de veiligheid en zuiverheid ervan. Het waterschap is een functioneel bestuur: het oefent slechts één functie uit’.

Wat doe jij in het waterschap?

‘Ik ben (mede-) verantwoordelijk voor veilige dijken, kwaliteit van het water en het afvalwater. We hebben in Vallei en Eem een platform waarin gemeenten en het waterschap samenwerken om de kosten van het afvalwater zoveel mogelijk te beperken. We willen het zo goed mogelijk zuiveren tegen zo laag mogelijke kosten voor de burgers. Maar burgers kunnen zelf ook meehelpen. Het grootste probleem met het afvalwater is: olie en vet. Maar ook medicijnresten vormen een probleem. Bij zorginstellingen

foto: Marjan Brouwer

gen zou eigenlijk een vóórzuivering moeten zijn, zodat de medicijnen niet in het oppervlaktewater terecht komen. Vooral in de delen van Nederland waar het drinkwater uit het oppervlaktewater wordt gehaald, is de vervuiling een grote zorg. Voor ons in Amersfoort speelt dat niet. Hier komt het drinkwater uit het grondwater onder de Utrechtse Heuvelrug.’

VALLEIKANAAL MOET DOORSTROMEN

‘We zitten nu nog wel goed met de waterkwaliteit. Maar soms is er zeer grote droogte, of juist teveel water, dan ontstaan er problemen. Ook bij droogte moet bijvoorbeeld het Vallekanaal blijven stromen, want anders spoelen de grachten van Amersfoort niet door. Ons waterschap werkt voor een gebied dat loopt van de IJssel tot de Eem: een klein deel van Overijssel, een groot deel van Gelderland en Utrecht.’

foto: Ans van Dijk

CV Marjan Brouwer

Was werkzaam in:

onderwijs als onderzoeker, docent en manager aan universiteit Utrecht, Hogeschool de Horst en Hogeschool Utrecht

Als zzp-er op gebied van training, coaching en advies, deel uitmakend van de Vrouw en Werkbeweging

Directeur Bureau voor Rechtshulp en vervolgens bij een advocatenkantoor

Daarnaast politiek actief binnen GroenLinks in diverse gekozen functies.

Sinds 2003 lid van algemeen bestuur waterschap Vallei en Eem en vanaf 2008 Heemraad bij het per 1 jan 2013 gefuseerde waterschap Vallei en Veluwe.

Zit je voor GroenLinks in het waterschap?

‘Nee, ik zit er voor Water Natuurlijk, een landelijke vereniging van groene bestuurders, die zich inzetten voor de natuur. Deze groene bestuurders hebben overal de meeste stemmen gekregen.

Dat was in de verkiezing die per post werd gedaan. Het was een lage respons. Het is een goed plan om de waterschappen voortaan tegelijk met de Provinciale Staten te kiezen.

Ik had trouwens veel moeite met het standpunt uit het verkiezingsprogramma van GroenLinks om het waterschap te willen opheffen. Gelukkig is dat intussen wat afgezwakt. Ik vind dat er in de landelijke politiek maar weinig aandacht is voor water. In het nieuwe pamflet van Wijnand Duijvendak staat ook vrijwel niets over water. Zowel landelijk als plaatselijk ligt er een kans om meer gebruik te maken van de kennis en expertise vertegenwoordigers in het waterschap.’

LOKALE POLITIEK

Marjan Brouwer is voorzitter van de kandidatencommissie, die de nieuwe lijst voor de gemeenteraadsverkiezingen in 2014 gaat voorstellen. Hoe ziet zij haar taak als voorzitter?

‘Het is vooral belangrijk dat we een club mensen vinden, die inspirerend is voor elkaar en voor Amersfoort. GroenLinks Amersfoort kan zich wel wat meer laten zien.

Welke boodschap heb je aan de nieuwe leden van de raad?

‘Je hoeft het niet te bedenken voor de mensen in de stad, maar je moet soms helpen de goede ideeën vertalen naar het bestuur.’

Waar zouden ze in Amersfoort op moeten focussen?

‘Letten op het grote geheel; de verbinding stad en platteland. Verbinding met lokale boeren.’
Vraag: bedoel je zoals in je collectief? ‘Ja, wat je met stroom kunt doen, kun je ook met voedsel en andere sociale initiatieven.’

Hoe lang ben je lid van GroenLinks?

‘Vanaf het begin. Dat is dus meer dan 20 jaar. Ik was bij de landelijke oprichtingsdag aanwezig. Al die partijen waren eigenlijk niet zo groen toen. Wel links. De partij herbergde in het begin allerlei stromingen.

Diverse culturen moesten leren samenwerken. Elke samenvoeging kost tijd maar leidt op den duur tot een nieuwe cultuur en zover zijn we nu wel.’

WATER OP DE KAART GEZET

Welke successen in je politieke loopbaan koester je het meest?

‘Mijn bijdrage in de Provinciale Staten: dat we water op de kaart hebben gezet. Het is puur toeval dat ik water en milieu ging doen. Het onderwerp GROEN is me sindsdien steeds meer gaan interesseren. Je zou kunnen zeggen dat ik in de loop der jaren steeds groener ben geworden.’

Weet jij waar je staat in de koers van GroenLinks?

‘Zoals ik al zei, ik ben groener en links-liberaler geworden. Teveel mensen werden in Nederland “gepamperd” door de overheid en de zorg. Er kan meer eigen verantwoordelijkheid worden genomen.’

Voor wie moeten we zorgen en voor wie niet?

‘Voor kwetsbare mensen zul je toch een vangnet moeten vormen, maar de meeste mensen kunnen veel meer zelf. Daar groeien ze van en het geeft zelfrespect. Teveel zorg en overheid maakt mensen passief. Tja, als GroenLinks hebben we op het terrein van duurzaamheid en sociaal beleid best een ingewikkelde boodschap.’

POSITIE VAN DE VROUW

Hoe is het gelukt met de versterking van de (economische en maatschappelijke) positie van vrouwen; een onderwerp waarvoor jij je altijd hebt ingezet?

‘Daar moet nog steeds veel gebeuren. In het waterschap zijn er 5 vrouwen tegenover 25 mannen. Maar op het gebied van het gezin ben ik wel wat gematigder geworden vergeleken met vroeger. Mensen moeten het toch samen regelen. Je ziet het geworstel met de man/vrouw rollen in kost verdienen en oudertaken. Ook in de commissie voor de nieuwe raads kandidaten zullen we aandacht hebben voor de impact die het heeft als je gezinssamenstelling verandert en je vele avonden aan de politiek spendeert. Het vergt veel van mensen om een raadslidmaatschap van 20 uur te combineren met een andere baan en met gezinstaken.’

We hebben helemaal niet gesproken over je beroeps-carrière. Wat doe/deed je?

‘Ik ben van huis uit organisatiepsycholoog. Heb vooral gewerkt in advisering en training in een eigen bureau. Ook was ik directeur van een bureau voor rechtshulp.

Daarnaast ben ik jaren docent en manager geweest op Hogeschool De Horst en Hogeschool Utrecht.’

Hoe kijk je aan tegen het huidige klimaat waarin welzijns-werk zo sterk is teruggedraaid?

‘Ik denk dat er wel een kentering zal komen. Je kunt niet verwachten dat alle buurthuizen succesvol door vrijwilligers draaiende worden gehouden. Ik zie wel dat sociaal cultureel werk de laatste jaren anders wordt uitgevoerd. Bij jonge mensen in het vak, zie je dat het onderdeel cultureel als insteek belangrijker is: bijvoorbeeld culturele evenementen gericht op speciale doelgroepen. De cultureel werkers zijn daarbij vaak financieel gedreven, omdat er minder subsidiestromen zijn.’

Hoe heb jij al die functies in je werk en politiek en de opvoeding van twee zonen kunnen combineren?

‘Ik heb veel geïnvesteerd maar ik kreeg er ook energie van. De laatste jaren doe ik het iets rustiger aan, en kan ik me nog meer bezighouden met het waterschap, mijn groentetuin en reizen. Daarnaast heb ik nu weer tijd om af en toe iets hier in de plaatselijke politiek te doen, zoals voorzitter zijn van de commissie voor de kandidatenlijst. Het is een afgeronde klus, en ik heb de nodige ervaring op dat gebied. Ik doe het graag’.

Wat wil je nog als laatste kwijt?

‘Laten we hopen op een mooie verkiezingsuitslag!’

Margriet de Kruif

Ans van Dijk

MARGRIETS OCHTENDHUMEUR

Het is nu officieel toegestaan om onbeleefd te zijn en niet goed op te letten. Die gedachte overviel me toen ik hoorde van een kleine verbouwing in de Tweede Kamer. Op de plaats van het leeslampje op het tafelblad van de bankjes van de kamerleden, is nu een individuele USB-aansluiting aangebracht. Dan kunnen de kamerleden tijdens de zittingen onbepaald internetten, telefoneren en twitteren. Daar was behoefte aan, zo was gebleken. Ik gruwde ervan.

In mijn hoofd doemden al die vergaderingen op, waarbij de helft van de aanwezigen naar zijn telefoon keek in plaats van naar degene die sprak. Erg onbeleefd. Maar afgezien van wellevendheid bij onze landsbestuurders,

zou ik ook willen hopen op oplettendheid. Ze hadden vast het artikel niet gelezen in Trouw (4 mei 2013): Multitasken: Iedereen doet het, niemand kan het. Het artikel beschrijft dat uit onderzoek is gebleken, dat mensen die vaak multitasken er geen idee van hebben, hoe slecht ze er in zijn. De aanbeveling luidde: ‘Voer taken ná elkaar uit. Dan houd je de aandacht erbij en werk je efficiënter.’ Noem mij maar ouderwets, maar ik hoop altijd zo dat onze bestuurders een keer het goede voorbeeld gaan geven. Voorlopig gebeurt dat nog niet, en houd ik last van een stevig ochtendhumeur.

Margriet de Kruif

Redactielid GroenLinks Amersfoort Magazine

DUURZAAM SOCIAAL BELEID: VRAGEN UIT DE PRAKTIJK

Er komen in 2015 veel veranderingen op ons af met de grote transitie van rijk naar gemeente van de Wmo (Wet maatschappelijke ondersteuning) en de JEUGDZORG. Is de gemeente daarop voorbereid? Wat is het standpunt van GroenLinks Amersfoort? De redactie vroeg aan Alfons Klarenbeek, projectcoördinator Transitie Wmo/Jeugdwet van de Amerpoort een organisatie voor mensen met verstandelijke beperking: Wat zijn de prangende vragen in de praktijk? Vervolgens vroeg de redactie aan GroenLinks-raadslid Erik van Vliet om erop te antwoorden.

Hoe realiseren we volgens GroenLinks, zoals in de transities beoogd, een afname van gespecialiseerde zorg en dienstverlening aan jeugdigen? Wat wordt daarin verwacht van de huidige specialisten? Wat kunnen zij bijdragen in dit proces naar een duurzame oplossing?

De transitie in de jeugdzorg is slechts één van de drie grote decentralisaties waar gemeenten nu mee te maken hebben. Er komen drie decentralisatiegolven op de gemeenten af. Per 1 januari 2014 gaat de nieuwe Participatiewet in, bedoeld om mensen met een bijstandsuitkering of met een lichamelijke, psychische of verstandelijke beperking aan regulier werk te helpen. Een jaar later volgen de Jeugdzorg en de AWBZ (Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten) -functies Begeleiding en Persoonlijke verzorging, die worden ondergebracht in de Wmo.

Voor GroenLinks zijn de decentralisaties van groot belang, omdat deze gemeenten de kans geven om tot een integrale benadering te komen. De fractie heeft daarom drie mensen die zich direct met de decentralisaties bezig houden. Het doel bij de decentralisaties is, dat mensen op één punt kunnen aankloppen, en daar op alle gebieden worden geholpen, in plaats van dat ze van hot naar her worden gestuurd. De verantwoordelijkheid voor hun situatie moet komen te liggen bij henzelf en bij hun gesprekspartner, in plaats van dat die wordt gedeeld tussen tal van hulpverleners.

De transities gaan gepaard met forse bezuinigingen. Bezuinigingen die niet zonder aantasting van de hulpverlening kunnen worden opgevangen. Natuurlijk levert een andere manier van werken (“kanteling”, “nieuw perspectief”) een besparing op. In die manier van werken wordt beter naar de hulpvraag geluisterd, er wordt

gekeken wat andere mensen (vrijwilligers, mantelzorgers) kunnen doen, en het aantal verschillende hulpverleners en organisaties wordt beperkt. Dit is echter niet voldoende om de klappen op te vangen. Zo wordt het gemeentebudget voor huishoudelijke hulp door het Rijk met driekwart gekort; iets wat de gemeenten onmogelijk op kunnen vangen. Dat betekent ook dat multi-probleemgezinnen hiermee te maken krijgen, en ziedaar het verband tussen de verschillende decentralisaties, hier van Wmo en Jeugdzorg.

Een afname van gespecialiseerde zorg is alleen te bereiken door goed in te zetten op preventie (instroom) en nazorg (uitstroom). Helaas komen deze door de Rijksbezuinigingen juist in het gedrang. Vergelijk het met de Wmo en AWBZ-zorg: doordat de thuiszorg wordt afgeknepen, wordt de druk op de duurdere intramurale zorg groter... Daarnaast eist de nieuwe manier van werken veel van de betrokken hulpverleners. Van hen wordt verlangd dat ze met een kleiner budget of minder collega's een groter palet aan zorgvragen afhandelen. Dat eist veel inzet en veel extra scholing.

In het verlengde daarvan:

Uit veel onderzoek blijkt dat “de zorgzame samenleving” (op buurt- en wijkniveau) moeilijk realiseerbaar is (zie de artikelenreeks in de Volkskrant van afgelopen voorjaar over Buurtinitiatieven). Verdere individualisering lijkt dat in de weg te staan. Helpt het om aan de geldkraan te draaien? Hoe komen we tot een andere, meer duurzame oplossing hiervoor, zonder al te zeer aan de geldkraan te draaien en er meer geld in te pompen?

Aan de geldkraan draaien helpt niet, al is het maar omdat dat geld er niet is. Het is maar zeer de vraag in hoeverre een zorgzame samenleving in de klassieke zin realiseerbaar is. Dat ligt niet alleen aan “individualisering” – dat klinkt alsof mensen egoïstischer zijn geworden en niets meer willen doen, en daar doe je de gemiddelde mens tekort mee. De moderne maatschappij stelt veel eisen aan mensen, doordat die zoveel sneller is geworden. Nieuwe verbanden ontstaan, waarbij locatie niet meer belangrijk is, en waardoor locatiegebonden verbanden zwakker worden. Tijd voor een e-mail of een SMS is er wel, voor een kopje koffie met de burens veel minder.

Informeel zorg, mantelzorg, vrijwilligerswerk, het komt allemaal bij dezelfde groep mensen te liggen. Bijvoorbeeld bij de fitte 65-plusser, en de werkloze die een “vrijwillige tegenprestatie” voor zijn uitkering moet leveren. Een mentaliteitsverandering helpt niet, als mensen domweg druk zijn met hun gezin en met het

Erik van Vliet
Raadslid GroenLinks Amersfoort
Belast met Sociale Zaken

betalen van hun hypotheek of huur. Het probleem is dus stug. Het goed faciliteren van vrijwilligers en mantelzorgers vanuit de gemeente helpt, maar er is een grens aan wat door onbetaalde krachten kan worden opgevangen.

Ter illustratie een citaat van Sylvia Cox van Ravelijn:

“De vragen die Ravelijn bereiken, worden steeds complexer. Tegelijkertijd worden vrijwilligers steeds zelfbewuster en willen zij baas over hun eigen agenda blijven. Langdurige, complexe hulpvragen die om structurele ondersteuning van een vrijwilliger vragen, zijn steeds moeilijker te bedienen.” Haar oplossing is, om nieuwe bronnen aan te boren: studenten die als stage vrijwilligerswerk voor haar organisatie gaan doen. Nieuwe oplossingen moeten aansluiten op de huidige tijd. Ook de politiek moet hier

DILEMMA

*‘De wereld is klein geworden.
Ieder van ons kan iets op de agenda zetten.
En gehoord worden.
De kracht is aan klein.*

*Misschien realiseer je je dat niet eens.
Maar wat je elke dag doet, maakt het verschil.
Elke handeling, hoe klein ook, zet iets in beweging.
Al die handelingen bij elkaar zorgen voor de grote, de echte verandering.’*

flexibel mee omgaan en op creatieve oplossingen insteken. Daarin moet de overheid niet verplichtend of regisserend optreden, maar goede ideeën uit de samenleving en het veld oppakken en mogelijk maken. Kijk bijvoorbeeld naar kleinschalige initiatieven als het via internet uitlenen van spullen aan mensen in de buurt. Op dezelfde manier kan je klusjes uitwisselen, en kan je heel lokaal, in je eigen buurt of straat, vrijwilligerswerk doen. Zo komt via die moderne techniek toch weer het buurtgevoel terug...

Als de gemeente straks uitvoerder is van de jeugdwet, hoe wil GroenLinks dan omgaan met “incidentenpolitiek” zoals we dat nu al kennen binnen Jeugdzorg en AWBZ? Hoe koersvast en duurzaam kan het lokale beleid zijn?

Het valt op lokaal niveau mee met de incidentenpolitiek op het terrein van zorg en welzijn. In de verordeningen en beleidsstukken kan een duidelijke koers worden uitgezet. Natuurlijk zijn politici en coalities passanten, maar de uitvoering kan stevig worden verankerd in het ambtelijk apparaat, de uitvoerende organisaties en de samenwerkingsverbanden met andere gemeenten en de provincie. De decentralisaties zijn namelijk niet iets wat Amersfoort op zijn eentje doet. Hierin wordt nadrukkelijk samengewerkt met de omliggende gemeenten en de provincie, en dat brengt stabiliteit in koers met zich mee. Als GroenLinks moeten we ervoor zorgen, dat de basis hiervoor stevig wordt gelegd.

Als de gemeente in de toekomst met meer incidenten wordt geconfronteerd, zal GroenLinks zich hier niet door moeten laten leiden. We moeten vasthouden aan een goed beleid, dat degelijk is geborgd, en dat regelmatig wordt geëvalueerd, in plaats van ad hoc in te grijpen op basis van een incident dat publieke aandacht krijgt.

Ans van Dijk
Margriet de Kruijff

Bovenstaande woorden las ik in het pamflet van Wijnand Duyvendak (“Wie we zijn en wat we willen”). Deze woorden, die Wijnand ontleende aan een commercial van de Triodosbank, bleven hangen in mijn hoofd. Ze verplichten me tot iets, namelijk tot iets op de agenda zetten. En nadenkend hierover kom ik tot de conclusie dat ik niet zo zeer punten, dan wel dilemma's zou willen agenderen. Dilemma's ten aanzien van Groen, Duurzaam en Sociaal.

Zo worstel ik bijvoorbeeld met de vraag, hoe vaak ik met het vliegtuig op vakantie zal gaan. Omwille van mijn ecologische voetafdruk is het antwoord voor de hand liggend: zo min mogelijk. Een ander dilemma: wat doe ik met al te goedkope textiel? Laten liggen, lijkt mij, aangezien de kans groot is dat de goederen onder erbarmelijk omstandigheden zijn geproduceerd. Nog een kwestie, die alles van doen heeft met solidariteit: moet ik mijn spaargeld niet gewoon bewaren, zodat ik vroeger of later een bijdrage kan leveren aan mijn zorgbehoefte? Helaas maken veel leeftijdgenoten volop plannen om het geld versneld uit te geven, aan vliegvakanties bijvoorbeeld.

En al schrijvend kom ik tot de conclusie dat het eigenlijk geen dilemma's meer zijn, want ik heb al een mening over dat vliegen, die goedkope textiel en het spaargeld. Het echte dilemma is: wat doe ik met die mening? Op de

agenda zetten? Of is het voldoende dat ik leef volgens mijn eigen principes? Ik kan immers alleen verantwoordelijk zijn voor mijn eigen daden? Maar zet ik dan wel iets in beweging? En als ik mijn mening wél agendeer, hoe doe ik dat dan? En hoe reageer ik op vrijpleitende antwoorden als: “Nou ja, dat vliegtuig gaat toch, kun je er net zo goed instappen!” Terwijl iedereen weet dat het vliegtuig aan de grond blijft, als meer mensen minder vliegen.

Kortom, ik doe natuurlijk wel pogingen, op mijn manier, in het klein, onder de koffie of tijdens een borrel, in gezelschap van mijn naasten, vrienden, burens of bekenden, maar toch, ik blijf er mee zitten, met dat dilemma.

Maria Linders-Leemreize

POLITIEK EN DUURZAAMHEID

Het thema van dit GroenLinks Amersfoort Magazine is duurzaamheid.

Als voorzitter denk ik dan meteen: hoe gaat GroenLinks Amersfoort met duurzaamheid om? Niet alleen hoe duurzaam zijn we zelf, maar belangrijker nog: hoe gaan wij als politieke partij om met duurzaamheid en de diverse stakeholders?

Duurzaamheid komt van onderaf hoor ik vaak de laatste tijd; het klopt dat er diverse initiatieven zijn die lokaal en kleinschalig georganiseerd worden. Maar de overheid heeft reeds jaren geleden een duurzaam inkoopbeleid ingevoerd, en als ik in Amersfoort rondkijk zie ik dat onze vorige wethouder hele mooie duurzame initiatieven geïnitieerd heeft.

De term duurzaam wordt vaak gebruikt om vooral de ecologische aspecten te onderstrepen (zonnepanelen en windmolens). In mijn optiek komen in de aankomende periode het sociaal en economisch kapitaal meer aan de orde. Thema's zoals zelfredzaamheid, persoonlijke ontwikkeling en ontwikkelingsfondsen, maar ook de houdbaarheid van een bepaalde maatregel zullen met de aankomende decentralisatie en bezuinigingsrondes beantwoord moeten worden.

Duurzaamheid houdt ook in dat we te maken krijgen met randverschijnselen zoals Greenwashing en windfall profits. Dit houdt in dat van ons als politieke partij meer wordt gevraagd om een afgewogen oordeel te kunnen vellen.

Bij duurzaamheid moet ik altijd denken aan Prof. Dr. Jacqueline Cramer die bij mijn studie duurzaam onder-

nemen aangeeft, dat bij het duurzaam maken van een organisatie altijd een aantal stappen moeten worden doorlopen. De eerste stap is het inventariseren van de belangrijkste stakeholders en het achterhalen van hun wensen en eisen.

Ik denk dat dit voor GroenLinks Amersfoort een speerpunt is: het ontwikkelen en onderhouden van een relevant netwerk, zodat we voor alle thema's relevante sparringpartners hebben. Het implementeren van duurzaamheid in onze organisatie is voornamelijk een intern proces (verinnerlijking). Externe kennis en ervaringen kunnen helpen en inspireren, maar zullen uiteindelijk niet doorslaggevend zijn voor een succesvolle implementatie.

Als ons uiteindelijke doel een duurzame samenleving is, zullen we als GroenLinks Amersfoort duurzaamheid moeten omarmen en datgene ontwikkelen wat de samenleving van ons vraagt.

Mario Brinkbäumer,
Voorzitter GroenLinks Afdeling Amersfoort

100 DAGEN VERDWAALD IN AMERSFOORT

Als relatieve buitenstaander is het mij vergund de prachtige portefeuille van sociale zekerheid, onderwijs en duurzaamheid te beheren. Velen feliciteerden mij eind februari met deze baan, maar velen ook met enige schroom.....: “Jij, in Amersfoort. In dat wespennest?”

Na 100 dagen Amersfoort maak ik de balans op van dit “wespennest”... nee, van deze mooie stad, met enige politieke gebruiksaanwijzingen. Amersfoort is een stad met verschillende beelden en werkelijkheden. Een stad waar enorm veel gebeurt. Vooral met bewoners en bedrijven. En juist op het terrein van duurzaamheid is het ene initiatief nog niet klaar of een andere groep stroopt de mouwen op. Aan energie geen gebrek. Van de zonnecollectoren op de basisschool de Kubus of bij het Notariskantoor. Van 033energie tot smart grid. Van Amersfoort Onderneemt Duurzaam tot Duurzaam Soesterkwartier. Duurzaamheid is echt omarmd door bewoners en ondernemers. Er is enorm veel gezaaid en in gang gezet. Sebastiaan van 't Erve mag met trots terugkijken.

Maar wat betreft duurzaamheid, is de vraag terecht of “het stadhuis” ook niet aan zet is. In iedere geval is nu het College aan het werk gezet en zijn er prestatieafspraken met alle collegeleden gemaakt over wat zij dit jaar realiseren op het terrein van duurzaamheid. Om zo te laten zien dat duurzaamheid een vanzelfsprekendheid is van dit hele College. En natuurlijk met de duurzaamheidsparagraaf in alle collegevoorstellen, zoals we al in het coalitieakkoord hadden afgesproken.

Ben ik al verdwaald in Amersfoort? Volgens mij verwaal je hier niet zo snel. Hooguit overvalt je soms een verwondering. Bij het ambtelijke en politieke “circus” kan het nog wel even zoeken zijn. De relatieve kleinschaligheid van Amersfoort maakt dat iedereen elkaar kent en snel weet te vinden als dat nodig is. Kleurrijke mensen. Ieder met een eigen werkelijkheid. Waar persoonlijke verhoudingen van groot belang zijn. Waar soms wat onduidelijkheid is in de structuur (“wie is waar nu eigenlijk van?”) en waar het zoeken is naar politieke bondgenoten.

En waar staat daarin deze wethouder? Breekt onze oogsttijd al aan? GroenLinks laat nu wederom zien waar we in het college staan, en is bereid bestuurlijke verantwoordelijkheid te nemen. Aangevuld met een eigenzinnig en getalenteerd fractieteam staan we voor een megaklus. Op weg naar de verkiezingen in maart 2014. De komende

300 dagen wordt het echt meer dan alleen oogsten. We blijven zaaïen of beter gezegd ‘poten’. Bijvoorbeeld met plannen voor een afvalloze stad, een vernieuwde milieuaagende, stevige vangnetten voor mensen die getroffen worden door de crises, een impuls aan bestrijding van jeugdwerkloosheid en het creëren van stageplekken voor scholieren, een focus op het diversiteitsbeleid, investeren in de plek van het onderwijs in de wijk en stad... We gaan niet achterover leunen of op de winkel passen. De energie van buiten naar binnen halen. Daarom staan de fractie en deze bestuurder volop open naar wat er in die stad leeft. De vergadertafel op mijn werkkamer is nodig, maar we zullen zijn daar waar het gebeurt. We laten ons uitnodigen en zijn nieuwsgierig. Dat voedt en inspireert ons politiek handelen.

Tot slot nog een oproep: Wie heeft er nog een goede baan voor Jeroen, Mohammed en Khalid? Jongeren die de kans kregen om zich te ontwikkelen bij het Kringloopcentrum Amersfoort. Een ondernemer die 5 jongeren per jaar een reguliere baan biedt om zich verder te ontwikkelen en daarna elders aan de slag te gaan. Dat is ondernemerschap anno 2013. Met oog voor de maatschappij en talenten. Mail me gerust (ook voor andere vragen en suggesties): wethoudervaneijk@amersfoort.nl.

Cees van Eijk
Wethouder GroenLinks Amersfoort

foto: Adriaan van dam

GROENLINKS AMERSFOORT MAGAZINE

Schapen

*Zo ging het altijd. 's Avonds kwamen ze
aan het water, stonden ze daar langzaam
te kijken naar de overkant van de rivier.*

*Allemaal waren ze anders en toch, allemaal
aan elkaar volkomen gelijk, en ik, ik was
één van hen, maar we wisten beiden niet wie.*

*Eerste twee strofen van "Schapen"
Rutger Kopland, uit: Geluk is gevaarlijk
Van Oorschot 1999*

COLOFON

Redactie

Ans van Dijk (hoofdred.), Margriet de Kruif,
Jorien van Maanen (eindred.), Jeanette van der Meij,
Maria Linders-Leemreize

Vormgeving

Jeanette van der Meij

Fotografie

Jeanette van der Meij, tenzij anders vermeld
www.metandereogen.nl

Drukwerk:

Drukkerij Kempers, Aalten

GROENLINKS AMERSFOORT MAGAZINE

Uitgave:

GroenLinks Amersfoort Magazine
Stadhuisplein 1
3811 LM Amersfoort
magazine@groenlinksamersfoort.nl

Aan dit nummer hebben meegewerkt:

Sebastiaan van 't Erve, Marjan Brouwer,
Alfons Klarenbeek, Erik van Vliet, Cees van Eijk,
Mario Brinkbäumer.

WWW.GROENLINKSAMERSFOORT.NL